

Tavasztündér és a fekete papucsos

Az erdei fák zöld lombruhát öltöttek magukra és ágaikon sok száz apró virág jelent meg. A patak mentén zöldellt a rét és színes mezei virágok illatoztak rajta. Beköszöntött a tavasz.

Az erdői lakói vidám sütkéreztek a napocska meleg sugarai alatt. Madár csicssergett, tücsök ciripelt, béka brekegett.

Csak egy valaki meglepetten egy fa tövében és értetlenül rázta apró fejcskáját:

- Mi történhetett? Ez a fa tegnap még virágzott, ma pedig fekete, mint a korom. Talán beteg lehetett – sóhajtott a Tavasztündér.
- Biztosan. De ne törődj vele, hiszen az erdő csodaszép, ő pedig csak egy a sok fa közül! – mosolygott mellette egy fehér pöttyös őzike.

A Tavasztündér megrázta hosszú szőke haját és megigazította benne egy sárga pitypangot, mely éppen kihullani készült.

- Sajnos rajta már nem tudok segíteni. Reméljük nem történik több ilyen eset.

Azonban másnap reggel, amikor a Tavasztündér újabb fákat ébresztett fel téli álmukból, megint megpillantott egy fekete fát.

- Miféle betegség ez? Talán valami járvány pusztít a fák között? – szomorkodott és megsimogatta a fekete fa törzsét.

Másnap reggel a tündér korábban indult útjára, mint szokott. Ahogy a repült egyik fától a másikig, megpillantott egy szürke fát. Közelebb repült, hogy jobban szemügyre vehesse. Akkor azonban váratlanul észrevett valami feketeséget a fa tövében. A tündér behúzódott egy fa mögé és onnan leste, miféle szerzet lehet és mit csinál a fa mellett.

Látta, hogy a lény fekete köpönyeget visel, ami teljesen elfedi az arcát, lábán két koromfekete papucs és a papucsokkal a fa tövében topog. Minél többször toppant, a fa annál jobban kezdi elveszíteni színét.

A Tavasztündér mielőtt nagy baj történt volna, kiröppent a fa mögül és határozottan ráivallt a fekete papucsosra.

- Mit csinálsz? Tönkreteszed a fákat! Hogy képzeled ezt? – rivallt rá a fekete lényre.

A fekete papucsos egy pillanatra megszeppent, majd összefogta köpönyegét, forogni kezdett és eltűnt a földben.

A tündér a fához lépett, csillámport szórt a törzsére. Szerencsére időben érkezett. A fekete papucsos nem tudta elpusztítani a fát. A varázsport megtette hatását és a fa újra virágokban pompázott.

A Tavasztündér leült a fa alá és töprengett:

- Ki lehet ez a fekete lény? Sosem láttam még... és miért bántja a fákat? Talán nem szereti őket?

A tündér nem is tévedett olyan nagyot. A lény, nem a fákat nem szerette, hanem a tavaszt. Nem tudta elviselni a színeket. Zavarta a madárcsicsergés, a sok virág és az illatok. Elhatározta, hogy így vagy úgy, de megszünteti a tavaszt. Tudta, hogy nagyon sok dolga van, ha lépést akar tartani Tavasztündérrel. Így hajnalban útra kelt és fekete papucsával megtaposta a fák tövét. A varázspapucsot saját maga készítette. Eredetileg úgy tervezte, hogy a taposástól a fákon lévő virágok elhervadjanak és a fák ledobják a leveleiket. A papucs azonban oly mérgezőre sikerült, hogy néha előfordult, hogy a fák el is pusztultak. A fekete papucsos maga sem tudta, hogyan tudná úgy használni a papucsot, hogy a fák még életben maradhassanak. Mivel többnyire kapkodott, nehogy észre vegye valaki, így sietve tiporta a fák gyökerét.

Most, hogy a Tavasztündér észrevette őt, kétségbe esve ült erdőszéli kunyhójában és azon gondolkozott, hogy mi lesz, ha leleplezik és az erdő összes lakója idejön. Akkor aztán lesz ne mulass! Félelmében a köpönyeget és a varázspapucsot is elásta a kertjében. Magára zárta az ajtót és várta, hogy mi fog történni.

Közben az erdő lakói összedugták fejüket a Tavasztündérrel és próbáltak megfejteni, hogy ki lehet a különös idegen. Nem sejtették, hogy nem is annyira idegen és nem messze tőlük üldögél egy erdőszéli házikóban.

- Fekete köpenye volt és fekete papucs és a fa a papucsoktól megfeketedett – mesélte felzaklatva a Tavasztündér.
- Talán valami boszorkányféle? – találgatott a mosómedve.
- Az nem lehet, hiszen nem volt sem nagy orra, sem seprűje és a boszorkánynak miféle haszna volna abból, ha elpusztítja a fákat? Miért haragudhat bárki is a fákra? – kesergett a tündér és megsimogatta a mellette álló fa törzsét, mire azon további virágok nyíltak.

Közben a vadmalac gyerekek az erdő szélére vetődtek. Makkot keresgéltek a nedves földben. Túrtak amerre láttak. Nem figyeltek semmire, így azt sem vették, hogy valakinek a területére tévedtek. Imádták a puha tavaszi földet, melyből az őszi makk könnyedén fordult ki.

Vadmalac Vilmos váratlanul felkiáltott:

- Uiii, az orrom beleakadt valamibe. Azonnal szedjétek le rólam ezt a feketeséget! – rőfögött.

A többiek a segítségére siettek és lefejtették róla fekete köpönyeget.

- Mi ez? Valami palást? – forgatta értetlenül Vadmalac Vilmos.
- Olyasminek tűnik. Nézd, ott van még két fekete papucs! – szólt Vadmalac Viktor.

Körülállták a papucsot és tanakodtak mihez kezdjenek vele.

- Elég furcsa papucs, biztosan nem szeretném felpróbálni, olyan gonosznak tűnik. Talán vissza kellene temetnünk – súgta Vadmalac Vilma.
- Pudingok volnánk, ha visszatemetnénk – kacsintott Vadmalac Vilmos. – Inkább vigyük magunkkal!
- Fiúk, azt sem tudjuk mire való – okoskodott Vadmalac Vilma.

De a fiúkat már magával ragadta a kíváncsiság. Felkapták a papucsokat köpönyegestül és futottak vele egészen a patakig.

- Ideje kipróbálnunk a szerzeményünket – vigyorgott Vadmalac Vilmos.

A többiek kíváncsian álltak körülötte. Volt, aki még a szemét is befogta, úgy várta, hogy mi fog történni.

Szerencsére azonban nem történt semmi, mert Tavasztündér arra repült.

- Honnan szereztétek ezeket? – hökkent meg a fekete holmik láttán.
- Az erdő szélén találtuk, de mivel mi találtuk meg, a miénk – válaszolt flegmán Vadmalac Vilmos.

A tündér vékonyka ujjaival felemelte a papucsokat és azonnal felismerte őket.

- Átkozott fagyilkos papucsok – nyögte. – Mégis hol találtátok őket? Azonnal oda kell vinnetek! – szólította fel a vadmalacokat.

Hamarosan az erdő széli kunyhó előtt álltak.

- Ki lakik itt? – kérdezte a Tavasztündér.
- Nem tudjuk, sosem láttuk még. Igazából el sem jöhetnénk eddig. Ha a szüleink megtudnák, hogy itt jártunk, biztosan büntetést kapnánk – mondta Vadmalac Viktor.

A Tavasztündér bekopogott.

Nem érkezett válasz. A ház lakója az ágy alatt bujkált. Sejtette, hogy megtalálják, de hogy ilyen hamar, arra gondolni sem mert.

- Akkor is bejutunk! – mondta határozottan a tündér – Vadmalacok, túrni!

A vadmalacos percek alatt kitúrták helyéről a tölgyfa ajtót.

A Tavasztündér a házba lépett. Láta, hogy minden fekete, akár a korom. Fekete az ágy, a szekrény, a polcok, a falak nedvesek és bűdösek.

- Bújj elő, tudjuk, hogy ki vagy! Te tetted tönkre a fákat az erdőmben. Eltüntetted a virágokat és több fát meg is öltél. Gyere elő! – kiáltotta ellenkezést nem tűrő hangon a tündér.
- Én nem akartam – nyögte a Lótücsök, ahogy kikászálódott az ágy alól. – Nem akartam megölni őket, csak azt akartam, hogy ne virágozzanak. Azt akartam, hogy az erdőben újra sötét legyen és

nyugalom.

A Tavasztündér értetlenül bámult a tücsökre:

- Egy lőtücsök? Hiszen neked a föld alatt a helyed. Mit keresel itt ebben a kunyhóban? – kérdezte döbbenten.
- Találtam ezt a kunyhót és nagyon megtetszett, hát beköltöztem. De nem gondoltam, hogy hamarosan virágillat lesz, meg színek, meg virágok, meg napsütés. Nézd, most is besüt az ablakon! – dobantott mérgesen a Lőtücsök. – Ezért készítettem a papucsokat. De túl mérgezőek lettek és néha sajnos elpusztították a fákat. El is ástam őket a kertben. Átkozott papucsok! – dühöngött.
- Már mindent értek – szólt nyugodtan a Tavasztündér, majd a tücsökhöz fordult:
- Nem maradhatsz itt, Lőtücsök! A föld alatt a helyed, az az otthonod. Nem teheted tönkre az erdőt! Menj vissza a föld alá és akkor ezt a házikót megtarthatod! Ha jön az ősz és minden szürke és nedves lesz idefent, akkor visszajöhetsz és itt élhetsz tavaszig. De most el kell menned! Most tavasz jön és aztán jön a forró nyár. Nem neked való az – mosolygott kedvesen a tündér.
- Sajnálom, ami a fákkal történt – szégyenkezett a tücsök.
- Ami megtörtént, azon már nem tudunk változtatni. Szerencse, hogy nem történt nagyobb baj. Tudnunk kell megbocsátani – válaszolt a tündér és körbe hordozta tekintetét a ház körül összegyűlt állatokon.
- A papucsokat magammal viszem! – szólt ellentmondást nem tűrő hangon a Tavasztündér.

A Lőtücsök még egyszer körbenézett a házikóban, nagyot sóhajtott:

- Ősszel eljövök – mondta, azzal eltűnt a föld alatt.

A Tavasztündér magához vette a fekete papucsokat, tarisznyájába tette és elvitte Tündérországba, ahol hét lakat alatt őrizték egy aranyszínű ládikóban.

A fekete köpönyeget - mivel semmiféle varázserővel nem bírt - a vadmalacoknak adta játszani.

Az erdőben újra békesség honolt. A fák virágoztak, a mezők zöldelltek és a napocska még ragyogóbban sütött. A Tavasztündér elégedetten nézett végig a virágzó erdőn, majd visszaröppent Tündérországba.